

N:o 99.

Af Herr C. Herslow: Om tillägg till och ändring i §§ 1 och 41 af gällande förordning om bränvins försäljning.

I § 1 af Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 24 Augusti 1877, angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, stadgas, att detta slags varor ej må till mindre belopp än 100 kannor säljas af annan än den, som, på sätt i samma förordning sägs, innehar eller förvärfvat rätt till mindre partihandel eller minuthandel med eller utskänkning af bränvin.

Denna inskränkning i försäljningsrätten befinnes emellertid, att döma efter den lagtolkning, som i upprepade domstolsutslag redan framträdt, icke gälla utländsk handlande, som i Sverige upptager order på spritvaror och derefter från främmande plats expedierar dem. Tvärtom kan han här i landet försälja sådana varor i huru små partier som helst, blott för dem erlägges stadgad tull, under det att den svenske köpmannen har att, utöfver samma tull, vidkännas en afgift af 25 öre per kanna för alla de spritvaror han i detalj försäljer. Minuteringsavgiften har blifvit i sjelfva verket en skyddstull för den utländske spritförsäljaren i dennes konkurrens med den inhemske.

Den ovanliga premie, hvilken en så påtaglig lucka i vår skattelagstiftning lemnat den utländska företagsamheten, har, såsom var att vänta, i vårt land framkallat en utländsk spritminuteringsrörelse af mycket betydande utsträckning. Till hvarje större gård i stad och på land finner den resande konjaksagenten vägen; och hvarje Bordeaux-ångare medför tusentals kannor utländska spritdrycker, fördelade i småpartier, att direkt tillställas konsumenterna. Så, för att anföra exempel, aflemnade en dylik ångare under en enda resa — den sista hvarom jag ur tulljournalerna tagit kännedom — på

en enda plats (Malmö) 176 särskilda smärre partier spirituosa, till stor del i försändningar å $1\frac{5}{7}$ å $3\frac{3}{7}$ kannor (6 å 12 buteljer).

Öfver de missbruk, som med en så beskaffad utrikeshandel sammanhånga, och öfver den uppenbara orättvisa, som derigenom tillfogas en klass af landets egne näringsidkare, hafva redan vid tvenne föregående riksdagar skarpt ogillande klagomål uttalats; och från dem, som direkt lida under dessa förhållanden, har äfven ingifvits till Kongl. Maj:t underdånig hemställan om förslag till sådan »ändring i nu gällande lagstiftning, att bestämmelser meddelades att, för det fall att från utlandet spritvaror afsändes till mindre myckenhet än 100 kannor till annan än den, som i laga ordning förvärfvat rättighet till minuthandel med eller utskänkning af bränvin, mottagaren blefve pligtig att, innan förtullning af varan finge ega rum, styrka, det han erlagt afgift, motsvarande den, som inhemska näringsidkare har att utgifva för handel med sprit till samma myckenhet, som förtullningen afsåge.»

Mot möjligheten att på den af petitionärerne föreslagna vägen, genom en extra tullafgift på smärre partier, åstadkomma likställighet mellan inhemska och utländska spritvaruhandlande, lägger emellertid, efter min uppfattning, Art. 7 i den mellan Sverige och Frankrike den 14 Februari 1865 ingångna, sedermera förnyade handelstraktaten bestämdt hinder. Men då klagomålets berättigande icke väl torde kunna bestridas, och då det dessutom uppenbarligen ej kan antagas hafva varit lagstiftarens mening att, med förminskande af statens inkomster och till förfång för den inhemska näringsidkaren, bereda den utländska en privilegerad undantagsställning inom denna affärgren, så synes den begränsning i fråga om afgiftsfritt medgifven försäljningskvantitet, som § 1 i nämnda förordning afser att stadga, böra så uppdragas, att den, så vidt möjligt är, äfven blir gällande för utländska man. Och då dennes vidsträcktare frihet på spritvaruhandelns område beror derpå, att, enligt juridisk uppfattning, försäljningen, ehuru densamma i och med aftalet i civilt hänseende kommer till stånd, dock icke är underkastad kriminel påföljd, förr än det sålda till köparen utlemnas — något som här försiggår på utländska plats, som ej är svensk lag underkastad — så tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om nedanstående tillägg och ändring i §§ 1 och 41 af Kongl. förordningen om villkoren för brännvins försäljning:

§ 1. Bränvin må ej till mindre belopp än 100 kannor säljas eller till salu utbjudas af annan etc.

§ 41. Den som i mindre partier än 100 kannor förnytttrar eller falljuder bränvin, utan att etc.

I ofvanstående är med kursiv stil utmärkt, hvad som föreslås ändradt eller tillagdt i paragrafernas nuvarande lydelse.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1881.

Carl Herelow.
